

Endvidere indebærer direktivet, at en række af de undtagelser, der er opregnet i den gældende lov, ikke vil kunne opretholdes, hvis aftalen er indgået under de omstændigheder, der er reguleret af direktivet jf. nedenfor under pkt. 3.6.

Direktivet omfatter alene aftaler, der er indgået under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende uden for dennes faste forretningssted, eller aftaler der er indgået i forbindelse med den erhvervsdrivendes besøg hos forbrugeren eller en anden forbruger eller på forbrugeren arbejdsplads. Dette er en indskrænkning i forhold til de gældende regler, hvorefter alle aftaler, der indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted, det vil sige f.eks. også aftaler, der indgås på gader, pladser, restauranter, jernbanestationer, færger og lignende, omfattes af fortrydelsesretten.

Justitsministeriet har på den baggrund overvejet, om direktivets gennemførelse burde bevirke, at lovens anvendelsesområde for fortrydelsesretten blev indskrænket til alene at omfatte aftaler indgået under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende, eller aftaler indgået i forbindelse med den erhvervsdrivendes besøg hos forbrugeren eller en anden forbruger eller på forbrugeren arbejdsplads. Det ville kunne forenkle lovtæksten betydeligt, og det ville – i alt fald med det handelsmønster, der kendes i dag – formentlig kun berøre ganske få aftalesituationer. En del myndigheder og organisationer, herunder Forbrugerrådet og Forbrugerombudsmanden, har imidlertid frarådet en sådan indskrænkning, idet man navnlig har peget på, at dette let ville kunne føre til, at virksomheder, der vil undgå fortrydelsesretten, ville omlægge deres handelsmønster.

Justitsministeriet har ikke ment at kunne afvise denne vurdering og har derfor afstået fra – ud fra rent lovtekniske hensyn – at indskrænke anvendelsesområdet.

3.2. I nyere dansk forbrugerlovgivning, herunder i den gældende lovs § 1, stk. 2, defineres et forbruger køb som et køb, som en køber foretager hos en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv, når det købte hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen, og sælgeren vidste eller burde vide dette.

I direktivets art. 2 defineres en forbruger som en fysisk person, der ved en retshandel optræder med et formål, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virkefelt. En erhvervsdrivende defineres i direktivet som en fysisk eller juridisk person, der ved indgåelsen af den pågældende retshandel optræder i sin egenskab af handlende

eller erhvervsdrivende, samt enhver anden person, der optræder i en erhvervsdrivendes navn eller for dennes regning.

Der er således ikke helt overensstemmelse mellem den danske definition og direktivets definition, og på baggrund heraf har Ministerrådet og Kommissionen på dansk foranledning i forbindelse med direktivets vedtagelse udtalt, at såfremt forbrugeren handler delvis som led i sin erhvervsmæssige virksomhed, delvis uden for denne, omfattes forholdet kun af art. 2, 1. led, såfremt forbrugeren hovedsagelig handler uden for sin erhvervsmæssige virksomhed. Når forbrugeren faktisk hovedsagelig har handlet uden for sin erhvervsmæssige virksomhed, men den erhvervsdrivende ikke har kunnet vide det, omfattes forholdet ikke af direktivets anvendelsesområde.

På den baggrund finder Justitsministeriet, at lovens definition af en forbrugeraftale i § 1 vil kunne opretholdes uændret.

3.3. Ifølge art. 1, stk. 1, i direktivet gælder dette for aftaler, der er indgået under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende uden for dennes faste forretningssted, eller aftaler der er indgået i forbindelse med den erhvervsdrivendes besøg hos forbrugeren eller en anden forbruger eller på forbrugeren arbejdsplads, medmindre besøget sker efter udtrykkelig anmodning fra forbrugeren.

Ifølge art. 1, stk. 2, i direktivet skal fortrydelsesretten også omfatte aftaler om levering af en anden vare eller tjenesteydelse end den, i anledning af hvilken forbrugeren har anmodet om den erhvervsdrivendes besøg.

Dørsalgsloven indeholder imidlertid den undtagelse fra fortrydelsesretten, at fortrydelsesretten ikke gælder, uanset hvilke varer der købes, hvis mødet mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren finder sted efter, at forbrugeren har anmodet herom under eller i tilslutning til en personlig henvendelse på sælgerens forretningssted. Denne undtagelse vil som følge af direktivets art. 1, stk. 2, ikke kunne opretholdes i det omfang, aftalen angår andet end det, anmodningen vedrører. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 5, stk. 3.

3.4. Den gældende lov hjemler som hovedregel alene fortrydelsesret med hensyn til aftaler om køb af varer.

Herudover er der i loven medtaget aftaler om visse løbende tjenesteydelser herunder om visse abonnementer.